

Corectură, tehnoredactare și copertă: Natalia Corlean

Foto copertă: Dafina Bârcă

Ilustrații: Dafina Bârcă și Domnica Bârcă (p.47)

© Editura Agaton, 2021

Orice reproducere integrală sau parțială a acestei cărți
se poate face doar cu acordul scris al editorului.

Editura Agaton

Tel/fax: 0268/211290; 0740/798366

e-mail: comenzi@agaton.ro

www.agaton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Bârcă, Dafina

**Jurnal din subterane : roman / Dafina Bârcă ; cuvânt de
binecuvântare: Preasfințitul Lucian, Episcopul Caransebeșului.**

- Făgăraș : Editura Agaton ; Caransebeș : Editura Episcopiei
Caransebeșului, 2021

ISBN 978-606-8933-54-2

ISBN 978-606-8458-39-7

821.135.1

Dafina Bârcă

Jurnal din subterane

– roman –

**Cuvânt de binecuvântare – Preasfințitul Lucian,
Episcopul Caransebeșului**

Colecția Povestiri. Romane. Memorii – 6

Făgăraș, 2021

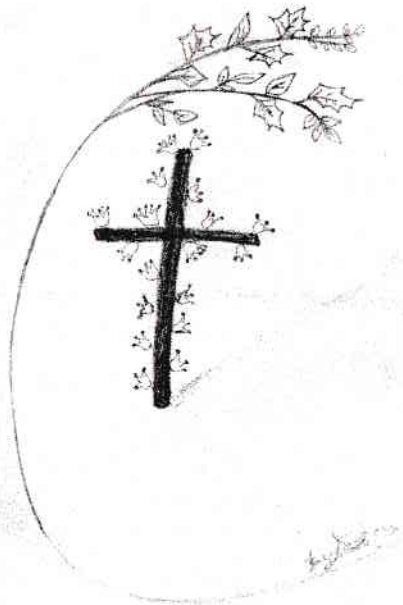
și

Editura Episcopiei Caransebeșului

Dacă ați ajuns până aici înseamnă că deja ați înțeles. Rolul meu s-a încheiat. De acum înainte știți ce aveți de făcut. Sunt atâtea suflete care au nevoie de voi! Vă las! Nu mai zăboviți! Grăbiți-vă! Și nu uitați, niciodată nu e prea târziu să redevenim un... OM!

Vă îmbrățișez cu cea mai mare dragoste și prețuire nemărginită,

Dafina B.

CUPRINS

Cuvânt de binecuvântare – † Lucian, Episcopul Caransebeșului / 7

Cuvânt înainte: Un jurnal despre subteranele noastre – Dr.fil. Liubița Raichici, poet / 9

CARTEA I – O altfel de viață

- Capitolul I / 13
- Capitolul II / 14
- Capitolul III / 20
- Capitolul IV / 29
- Capitolul V / 31
- Capitolul VI / 33
- Capitolul VII / 38

CARTEA a II-a – Singură pe lume

- Capitolul I / 40
- Capitolul II / 43
- Capitolul III / 49
- Capitolul IV / 51
- Capitolul V / 57
- Capitolul VI / 61
- Capitolul VII / 66
- Capitolul VIII / 68
- Capitolul IX / 72

CARTEA a III-a – Moartea. Salvarea**Capitolul I / 75****Capitolul II / 101****Capitolul III / 106****Capitolul IV / 112****Capitolul V / 114****Capitolul VI / 118****Capitolul VII / 120****Capitolul VIII / 125****EPILOG / 128*****Cuvântul de încheiere, dar nu și de sfârșit... / 131***

fața sa, iar Ioan întorcându-se, cade ca mort... Ioan, care a stat pe pieptul Mântuitorului, nu „poate duce” dumnezeirea pe care „o vede”, a Domnului Înviat! Ce mi-a amintit, deci, lectura *Jurnalului din subterane*, a Dafinei Bârcă? Faptul că am scos din uz, din minte, din gândire, din purtare, din cotidian – frica firească de Dumnezeu – mai toți ne batem cumva cu El, pe umăr, prietenește, nu-i așa? Ori, Domnul cu adevărat Bun este și cu adevărat Dumnezeu! Prea rar sau aproape niciodată nu gândim la consecințele „micilor” noastre căderi cotidiene, care, zice *Jurnalul* Dafinei, pe bună dreptate, se adună drept destin, în trecerea noastră prin timp, și-n pregătirea noastră pentru veșnicie.

Despre acestea și altele ca acestea este *Jurnalul*, despre noi toți pasibil, oricând, să ajungem fizic sau moral, în subterane...

Mulțumesc, Dafina, pentru oportunitatea de-a scrie despre Jurnal.

Aduce roade. Merită citit.

Dr. fil. Liubița Raichici, poet

CARTEA I – O altfel de viață

Capitolul I

„Dragă caietule, tu de acum înainte vei fi jurnalul meu... Da, voi avea un jurnal, așa cum avea și *tata* când era tânăr... El spune că scria într-unul frumos, cu copertă de piele, cusută cu fir de aur... Dar eu o să te iubesc și așa, cu colțurile murdare și pătate... De mult te așteptam...

Azi dimineață, când te-am găsit printre cojile de banane uscate, mă pregăteam să te arunc din nou pe grămada din față, dar am observat că ești aproape gol. Doar primele trei coli erau mângălite ciudat și neîngrijit. Iar pe ultima pagină era un nume și o propoziție scrisă la furie și apăsător, încât cerneala trecuse prin foaie: *Nu îmi place școala!* Nu am înțeles ce a vrut să spună cu asta... M-am mirat tare de tot. (Aici foaia jurnalului era udă și de aceea nu am putut desluși ce scria)

Așadar, dragul meu jurnal, de astăzi vei fi prietenul meu și vei locui împreună cu mine. Acum e seară, trebuie să ne culcăm... Nu îți face griji, ți-am făcut o copertă dintr-un ziar și te-am pus la înălțime, să nu ajungă șoarecii la tine... Măine dimineață ne trezim devreme, trebuie să prindem și primul metrou...”

.....

Cu această primă filă așternută cu un scris strâmb și chinuit, începe povestea noastră... În spatele rândurilor de pe hârtia mototolită și murdară a unui caiet găsit în gunoaie ni se va deschide lumea unei copilării pe care

puțini dintre noi ne-am putea-o imagina. Povestea unei vieți ce nu cruță, a unui destin zbuciumat, și a unei cruci uriașe ce apasă pe umerii firavi de copil... O poveste ce poate fi adevărată.

Capitolul II

„Jurnalul meu drag, iată... începe prima zi alături de tine. Acum m-am sculat și pregătesc masa împreună cu *tata*. Pâinea uscată o scot eu din ascunzătoare (știi doar, a stat azi-noapte împreună cu tine acolo), iar apa o aduce el de la izvorul de *sus*. Azi am găsit și niște cartofi la tomberonul de sub pasarelă. Sunt ei vechi, dar mai buni decât pâinea goală, așa zice *tata*.

Cine e *tata*? Chiar, de unde era să știi?!

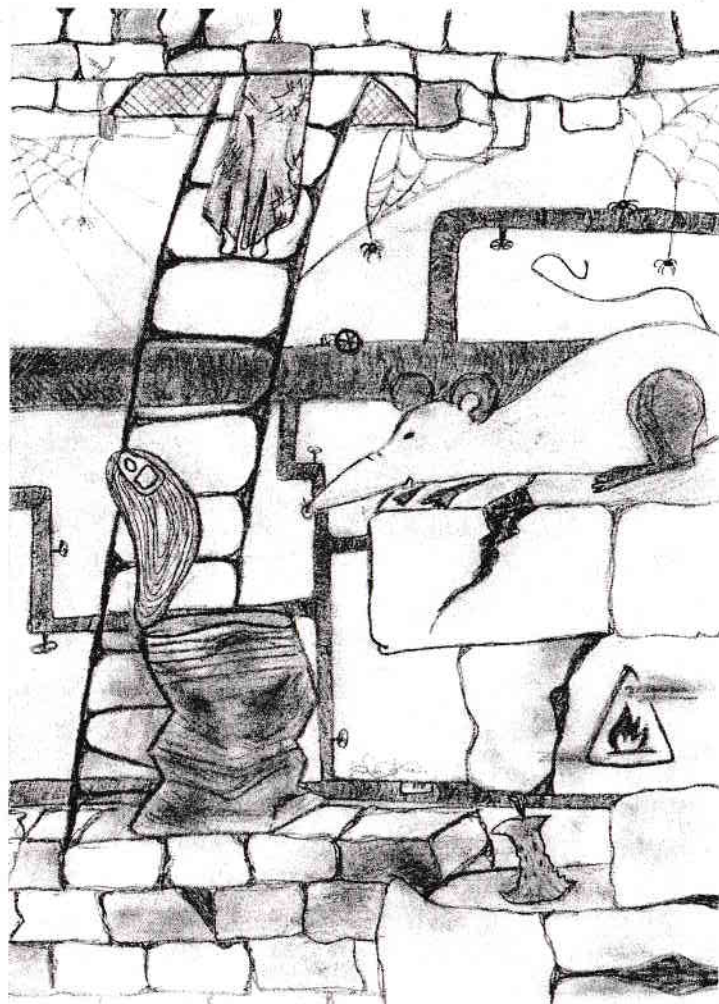
Să îți povestesc până fierbe apa cu pâine...

Atunci când am început să vorbesc m-am trezit lângă *tata*... Niciodată nu am avut și o mamă. Pe atunci locuiam în altă parte, pe o altă stradă. Acolo am stat până când au venit niște oameni cu măști negre și ne-au scos afară... Chiar atunci *tata* voia să mă învețe să scriu, și până la urmă m-a învățat. A strâns bani și a cumpărat mai mulți frați de-ai tăi, care, mi-a spus, se numesc caiete, și un creion (a rămas din el doar un vârf, mic de tot, pe care abia îl mai pot ține în mână), și mi-a arătat literele, pe care zicea că alți copii le învață la ȘCOALĂ, adică acolo unde învață ei și unde pe mine nu mă va putea duce niciodată, pentru că suntem săraci acum...

Cred că și tu ai trecut pe acolo. Câteodată, când stau la metrou cu *tata*, trec și alți copii pe lângă noi. Ei au pantofi și ghiozdane colorate, și merg la ȘCOALĂ. Câteodată, *tata lor* îmi mai dă și mie câte o bomboană.

Și ce bună e! E dulce și are o hârtiuță colorată învelită în jurul ei!

Dar, vai! Tot stând de vorbă cu tine am pierdut vremea! Trebuie repede să ajung la stație. Vorbim diseară. Și, nu uita, tu ești singurul meu prieten...”

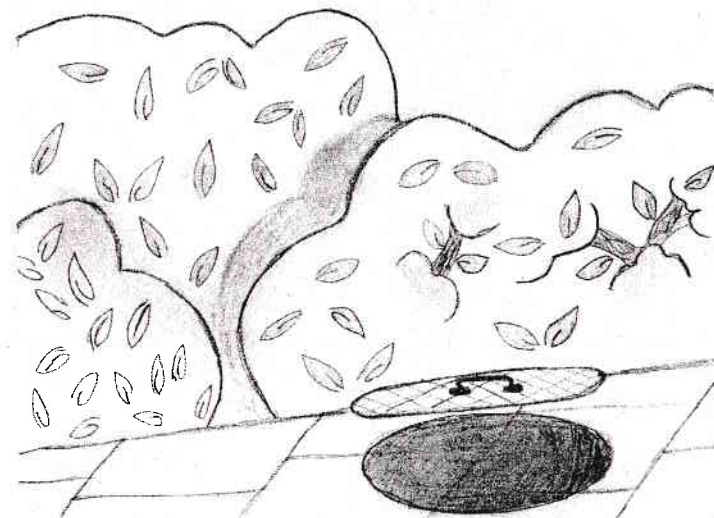
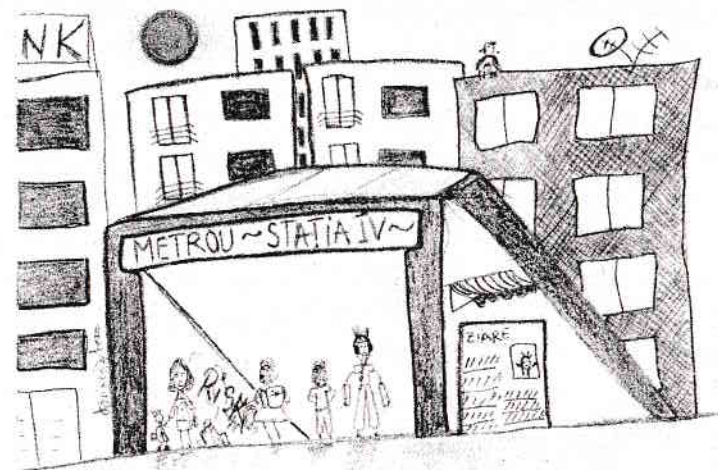

Aceste rânduri au fost scrise pe genunchi, la lumina slabă ce pătrundea printr-o deschizătură de la gura canalului. Da, un canal... În jur, câteva scânduri, zdrențe murdare și ude, o vatră de foc din bucăți de beton sparte și două conserve pline cu apă și coji de cartofi vechi construiau întreg „mobilierul”. Din întuneric, doi ochi galbeni și reci sticlesc. În ei se vede viclenia cu care un animal de pradă își privește victima. Un șobolan, simțind miros de mâncare, vine și dă târcoale celor două conserve. În goana lui, le răstoarnă. Punându-și caietul la loc, fetița privește conținutul lor prelingându-se pe pământul murdar din jur. Cu o mină speriată apucă conserva și încercă să strângă în ea resturile. A reușit să salveze ceva. Liniștea e mare. Chipul ei, tras și palid, arată mult mai deznădăjduit... Un spasm de durere își făcu loc în bezna canalului. Brațul ei slab, acoperit de o piele translucidă, șterse de pe chipul îndurerat o lacrimă...

O voce groasă o strigă; și atunci părăsi repede „încăperea”, rupându-se din starea ce o cuprinsese.

Pe scara ce lega lumea lor de lumea de afară urcară două piciorușe vinete și grăbite. În urma lor, rămâneau să privească, șiret, doi ochi galbeni...

La lumina soarelui fetița își strânse pleoapele. Petrecând la întuneric cea mai mare parte a timpului, ochii ei se dezobișnuiseră de ea. În forfota lumii în care intraseră, bărbatul și copilul păreau a nu fi. Mici, neînsemnați, ba chiar ocoliți intenționat de trecători, eroii povestirii noastre străbăteau una dintre cele mai aglomerate piețe ale orașului, sub privirile umiltoare ale celor din jur, îndreptându-se spre unul dintre „locurile lor de muncă” – metroul.

Dimineața, peronul din subteran este plin de oameni grăbiți în rutina lor zilnică. Printre miile de persoane care se perindă prin gară, două rămân mereu la locul lor, fără să iasă în evidență cu ceva, fără să încerce să atragă în vreun fel atenția, ca două statui de ceară. „Fetița” și „omul” stau pe trepte, neputincioase în fața destinului.

O pălărie de paie, de mult uzată, tremură pe piciorul de lemn al bătrânului. Înalt, cu o statură bine făcută, acesta ascundea acum, sub vitregiile vremurilor ce au trecut peste el, amintirea unui bărbat puternic, invidiat în tinerețe de camarazii săi. Copilul se zgribulește de frig.

Trece un licean. Își amintește de lecția de săptămâna trecută de la Civică: *Nu încurajați cerșetoria!*. Privește, cu satisfacția studentului care a primit la examen un subiect din cursul pe care îl învățase, spre fata din dreapta lui, și îi spune:

— Aia care îi plantează peăștia aici, câștigă mai mult decât noi, dacă am munci o viață!

O, săracul! Dacă ar ști că viața nu este teorie...

Trece o bătrânică. Cu mâna tremurândă, lasă zece lei în pălărie.

— Ia, maică, pomană pentru fetița mea... A murit, puiu' mamei...

Da, moartea... Moartea nu iartă pe nimeni, și nu așteaptă. Ochii bătrânului se umplură de lacrimi. Își amintește de propria fiică, care nu mai este. A închis ochii înainte să poată să îi deschidă suficient pentru a vedea ce este în jur. El nu poate da de pomană, e prea sărac. Deodată se uită în stânga sa. Fetița îl privea cu ochii luminați ca de o minune.

— Astăzi putem lua parizer, șopti aceasta veselă și încrezătoare.

Bătrânul nu îi răspunde. Își aranjă mai bine ziarul de sub piciorul care îi amortise. Simțea că, și pentru el, zilele sunt numărate. Se uită în gol și pentru o clipă simți cum tot furnicarul mulțimii dispăre. Iar ei plutesc, plutesc, plutesc... Timpul se năruia.

Fetița îl apucă pe *tata* de mânecă și îl trase cu

putere. Bărbatul se dezmetici din visare și reuși să se dumirească cu greu unde se află. Părea ca trezit dintr-o vrajă lungă, sub care fusese ținut ani mulți...

— Uite! – spuse copila arătând spre o altă fetiță care mergea alături de o tânără doamnă, ce purta o geacă de culoarea galben pal și o coafură ciudată. Ce e aia?

— O păpușă – îi răspunde abătut bătrânul.

— O păpușă? Ce frumoasă e!

Ochii copilei sclipeau. În inima ei se dădea o luptă. În acel moment ar fi făcut orice pentru a avea jucăria atât de mult râvnită. Dar nici nu îndrăznea să se gândească să ceară așa ceva de la acest om care a crescut-o și a îngrijit-o atâția ani... Uneori i se părea că el face eforturi supraomenești pentru a nu muri amândoi de foame. Mofturile ei erau prea neimportante acum...

Noapte de noapte, când dormea singură, își închipuia cât de mult se chinuia el, cărând lăzi în gară, la lumina difuză a unui reflector, pentru a primi câțiva bănuți. Dimineața, deși era bătrân și bolnav, nu se odihnea nici o clipă. Pleca cu ea pe străzile orașului. Se plimbau, privind în jur. Niciodată copila nu și-a dat seama pe cine căuta sau aștepta el, sau dacă mergeau pentru a primi ceva, sau doar așa, dintr-o enigmă... Căci nu cerșeau, nu strigau. Nu era nevoie. Tabloul pe care îl conturau era mai mult decât unul care putea stârni mila într-un suflet. Oamenii, mai din filantropie, mai de silă, le aruncau câte un leu, doi... Această umilință de a sta la voia mâinii altora nu îl mai deranja de mult pe bătrân, al cărui chip, ce trăda niște trăsături aristocrate, arăta că trăise și vremuri mai bune... Mult mai bune.

Inima lui a primit de la oamenii acestei lumi doar lovituri. În cine se sprijinise, acela îl trădase. Cunoștea

ipocrizia și interesul acelor care acum nici nu își aruncau privirea spre ei, ale acelor pentru care suferința era dezgustătoare... Poate, în viața sa, trecuse de multe ori pe lângă unii a căror soartă acum o împărtășea, prea grăbit, prea sigur pe sine, prea orgolios, văzând în toți și pretutindeni doar niște obiecte anatomice, pe care el trebuia să le trateze. Totul pentru el se rezuma la *carcasă*. Nu se gândea la decădere. Acest cuvânt nu putea fi folosit decât pentru alții. Până ce aceasta se izbi, față în față, de el... Până gustă din umilire și își dădu seama de deșertăciunea efemeră a acestei vieți clădite din iluzii frumos ambalate, fără conținut, fără profunzime... Avere, aceasta era ceea ce prima... Banul, nesecat izvor al tuturor amărăciunilor omenești...

Fetița găsi pe jos un muc de țigară și începu să mâzgălească cu el, ca cu un creion, pe perete. Bătrânul tresări.

— Să mergem, îi spuse copilei.

Se sculară încet, ca doi oameni pentru care timpul nu avea o valoare reală. Soarele arunca fire de foc în apus. Intrarea metroului căpătase o culoare portocalie, de lămâie răsoaptă. Lumea se rărise. Urcară treptele și dispărură în aureola incandescentă ce învăluia Pământul...

Capitolul III

„Dragă jurnalule, astăzi a fost o zi bună. Am cumpărat parizer. Nu mai mâncasem de demult... Îmi era foame. Nu întotdeauna te saturi cu pesmeți...”

Trebuie să plec. Fii atent la șoareci. Sunt foarte răi.”

(însemnează în caietul ei fetița, după întoarcerea de la metrou)

Acum mergeau, omul și copilul, pe un drum prăfuit. Nisipul fin ce îl acoperea frigea, încălzit o zi întreagă de soarele puternic. Din când în când, câte o mașină trecea, trăgând din greu conținutul remorcii. Atunci praful se ridica și albea hainele soioase ale călătorilor.

Pe marginea șoselei acesteia stranii, niște scaieți înăbușiți de nisip și stropiți de ulei de motor curs din

